

La festa major de BCN ► La crònica

Pàgines 32 a 39 ►►►

**A PEU
DE CARRER****CATALINA
Gayà**

ÁLVARO MONGE

►► L'equip de voluntaris de la Creu Roja al costat de l'hospital de campanya, dissabte a la plaça de l'Univers.

Viure la Mercè a l'aguait

Hi havia dos universos. Un vivia a la penombra de la plaça de l'Univers i estava a l'aguait del que passava a l'altre univers, el que ballava a l'avinguda de Maria Cristina a ritme de pop rock comercial. A la plaça de l'Univers hi havia 17 joves amb l'uniforme de la Creu Roja. En realitat no hi eren tots perquè alguns patrullaven entre els altres joves que ballaven per si hi havia algun tall –i n'hi hauria, segur– o alguna intoxicació, i n'hi hauria més d'una.

M'acostava a ells, m'envoltaven i pensava que, de moltes maneres, aquests dos universos eren molt a prop i molt lluny. Hi havia un metge; el **Ferran**, un infermer; l'**Àlex**, un tècnic conductor d'ambulància, i l'**Eduarne**, tècnica en emergències sanitàries. Després arribarien la **Silvia** i el **Marc**, que estudien Economia i Física, respectivament. Tots estaven expectants, perquè sabien que era dissabte, que era la Mercè i que aquest és el dia en què els barcelonins de 15, 16, 17 anys aprenen a sortir de festa, com si Barcelona fos

poble per un dia.

Em van explicar per què eren allà en tres paraules, com es diuen les coses que es fan per vocació: voluntariat i Creu Roja. Tot i ser molt joves, deien que ja feia molts anys que viuen la Mercè amb la Creu Roja.

El coordinador, **Salvador Parent**, els escoltava. L'hospital de campanya ja estava muntat i ja estaven

Em van dir per què eren allà en tres paraules: voluntariat i Creu Roja

encarregades les pizzes... La nit seria llarga. Era un moment de parada pacient, com n'hi ha tants en les nits de la Mercè. El **Ferran** assegurava que no es pot saber quan la Creu Roja va entrar en les seves biografies personals: va arribar com es presenten les notícies dels terratrèmols i de les guerres... i ells van decidir ser part d'aquest univers silenciós de voluntaris que donen molt del seu temps, i dels seus coneixements,

als altres, sigui a Barcelona, en una frontera o en un camp de refugiats.

L'enrenou del concert era allà tota l'estona. Al capdavant, els dos universos eren a menys de 50 metres, però no els unia la veu del cantant. El cordó umbilical era l'alerta. «Aprofito les festes de la meua ciutat per fer el que més m'agrada», deia l'**Eduarne**, i la va tallar el primer accident de la jornada.

Eren les deu de la nit. De l'espera a l'acció va passar un segon. Va arribar un noi amb un tall i, mentre el curaven, la noia que l'acompanyava continuava ballant, bevent cervesa. Va aparèixer una altra noia i l'acompanyant es trencava de riure tota sola mirant cap a l'estàtua anònima que hi ha en aquella esplanada.

En una llitera va arribar una *bella dorment*. L'acompanyant se la mirava desolat. A les onze de la nit s'havia acabat la festa. Jo lliscava en l'univers de Maria Cristina. Hi havia un grup de noies assegudes a terra i els vaig preguntar si era el seu primer concert de la Mercè. Van dir que «soles», sí.

Milers de joves ballaven amb les hormones alterades de festa major. A la rotilana havíem comentat que en aquest país no hi ha tradició d'ensenyar primers auxilis a la ciutadania. Em preguntava què farien si passés res. Vaig veure un equip de la Creu Roja passant-hi a prop, vigilant, a l'aguait. ≡

cgaya@elperiodico.com